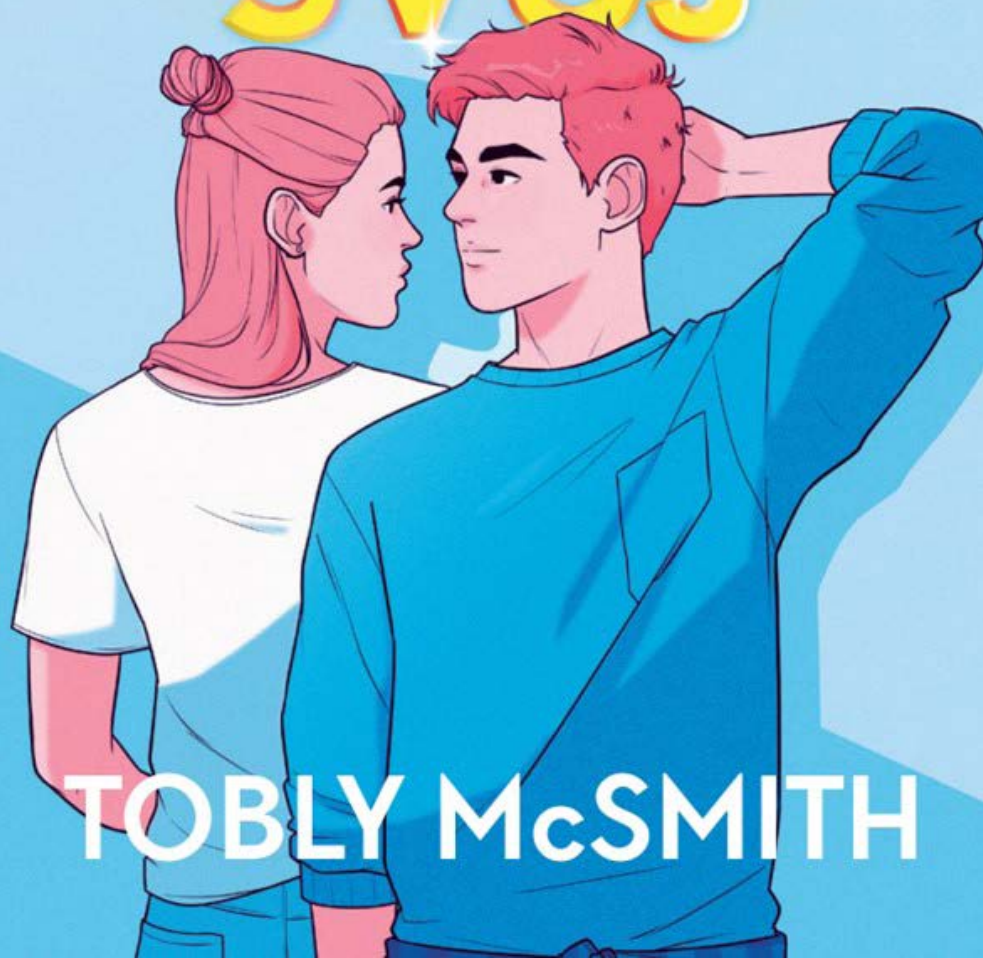

BUĎ COOL. BUĎ SILNÝ. BUĎ V POHODĚ.

ZŮSTAŇ SVŮJ

TOBLY McSMITH

Tobly McSmith

ZŮSTAŇ SVŮJ

Tobly McSmith

ZŮSTAŇ SVŮJ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Název anglického originálu: Stay Gold

Český název: Zůstaň svůj

Autor: Tobly McSmith

První vydání: HarperTeen, An Imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Grafika obálky: Madgrafik

Grafika původní obálky: David DeWitt

Ilustrace na obálce: © 2020 little corvus

Foto autora: © Allison Michael Orenstein

Všechna práva vyhrazena.

Překlad: Petr Kovács

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Bohdana Hythová

Korektorka: Dana Wotřelová

© 2020 by Tobly McSmith

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,

Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-266-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-267-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-268-8 (PDF)

Mámě – tvoje láska ke knihám zrodila
i moji lásku ke knihám

ÚKOL JE SNADNÝ: projít po betonovém chodníčku, který pŕlí trávník pŕed školou, vystoupat nahoru po betonovém schodišti a velkými červenými dveřmi vstoupit do školy. Pro kohokoli jiného by to nebyl problém. Ale nový kluk má tajemství. Tajemství tak velké, že mu i běžné věci, jako třeba projít kolem partičky studentů, pŕipadají jako to nejtěžší, co kdy dělal.

PRVNÍ ČÁST

Nový kluk a roztleskávač-
ka

PRVNÍ KAPITOLA

Úterý, 27. srpna 2019

PONY, 8:34

Pomalý záběr, venkovní parkoviště. Imaginární režisér spustí akci a kamera najede na nového kluka, který sedí sám v autě. Je první školní den. Ve zpětném zrcátku si zkontroluje účes. Je na něm patrné, že váhá. Nervózně poposedává. Nový kluk se nadechne a konečně vystoupí.

Opravdu ho v kostyměrně oblékli tak, jak se to pro tuto scénu hodí? Má na sobě rozepnutou černou košili s krátkými rukávy. Tmavě modré džíny. Černé kotníkovky Sk8-Hi Vans. Zkoumá svůj odraz v bočním okně auta. Když jsem nervózní, mívám tendence použít příliš vlasové kosmetiky – chci říct stylistka mívá tendence. Ale dneska všechno sedí. Přehodí si přes rameno batoh, ještě chvíli postojí, aby si přes parkoviště pořádně prohlédl svou novou školu. (Nový kluk pochopí, že zítra musí přijet dřív, aby našel místo blíž ke vchodu.)

Hillcrestská střední je úplně průměrná texaská škola. Zažil jsem jich už dost na to – táta je v armádě a máme za sebou pět stěhování –, abych věděl, co je průměr. Naprosto obyčejná, stejná jako ostatní, jednopatrová krabice z vyšísovaných červených cihel se zářivě bílým obložením. Chodníky lemují pečlivě sestříhané keře a stromky, u obrubníků

parkují žluté školní autobusy, nad obrovskými dvoukřídlovými dřevěnými dveřmi hrdě vlaje americká vlajka. Zvenku není na Hillcrestu vůbec nic zvláštního.

Nový kluk kráčí přes opravdu velké parkoviště. Jeho chůze působí strnule. Na čele se mu perlí pot z texaského vedra. Ostatní studenti na parkovišti si nového kluka nevšímají. Jsou příliš zaneprázdnění vzájemným vítáním s kámoši a předváděním toho, jak se na první den vyparádili. A tenhle nový kluk nepatří k týpkům, za kterými byste se otáčeli.

Kdyby se místo na něj ale podívali na mě, co by viděli? Nic víc než obyčejného teenagera průměrné výšky i postavy, provádějícího naprosto průměrné věci a žijícího svůj průměrný život. Proto mi Hillcrestská střední tak vyhovuje. Oba chceme být naprosto obyčejní.

Nástup dramatické hudby. Nový kluk zůstane jako přikovaný stát u obrubníku. Zvládl parkoviště, ale teď se zasekl. Imaginární kamera popojede, aby zachytila zblízka jeho tvář v okamžiku, kdy si prohlíží trávník před sebou. Musí tady být stovky děcek, všechny se smějí a objímají. Všichni si mají co říct. Proč mají kluci na sobě ty rybářské mundúry? Nového kluka zaplaví vlna pochybností a hrůzy. Už si nemyslí, že to dá.

Úkol je snadný: projít po betonovém chodníčku, který púlí trávník před školou, vystoupat nahoru po betonovém schodišti a velkými červenými dveřmi vstoupit do školy. Pro kohokoli jiného by to nebyl problém. Ale nový kluk má tajemství. Tajemství tak velké, že mu i běžné věci, jako třeba projít kolem partičky studentů připadají jako to nejtěžší, co kdy dělal.

Snová sekvence. Nový kluk legračně couvá. Otáčí se, jde zpátky ke svému autu a už nikdy se nevrátí. Nikdo ho nezná a nikdo si ničeho nevšimne. Nový kluk za pizzu a cash pohání bidlem gondoly po benátských kanálech. Konec sekvence.

Vytahuju z kapsy mobil. Sestra mi posílá textovku. KDO JE TADY MUŽ? TY JSI MUŽ.

Ségra má pravdu (vždycky má pravdu). Jsem muž. Zvládnu to. Zavřu oči a udělám první krok. Připadám si, jako bych se po hlavě vrhal do ledového rybníka. Jakmile se rozejdu, otevřu oči. Hlavu držím dole, chci, abych vypadal cool, a předstírám, že si nikoho nevšímám. Jsem jenom obyčejnej kluk a tohle je úplně obyčejnej den. Z obou stran trávníku slyším povídání a křik, ale pokračuju stále vpřed.

Po betonových schodech k hlavnímu vchodu stoupám s nejvyšší opatrností. Jeden chybný krok znamená pád, a před tolika očima by můj život tady skončil dřív, než by vůbec začal.

Nový kluk se nahoře na schodech otočí a ze své vyvýšené pozice si prohlíží školní dvůr pod sebou. Připadá si jako vítěz. Je tu tolik nových přátel. Potenciálních kamarádů. A holek, se kterými se dá chodit. *Pokud nikdo neodhalí mé tajemství, možnosti jsou nekonečné.*

Než se zase otočí, nový kluk upozoruje v davu holku. Roztleskávačku. Je nádherná, tváří se znuděně, drží roztleskávačské bambule a baví se s další roztleskávačkou. Bez nějakého konkrétního důvodu, jen z rozmaru osudu, si ho roztleskávačka všimne. Jejich pohledy se střetnou. Světlo se posune. Hudba zesílí. Všichni na trávníku zmizí. Detailní záběr do očí nového kluka. Detailní záběr do očí roztleskávačky. Vznosou se k obloze, aniž by na okamžik přerušili

oční kontakt. Svět pod nimi se ztrácí, už je to jen ona a on, protože mezi nimi najednou vykvetla láska a na ničem jiném už nezáleží.

Realita mě vytrhne ze snů a to tak, že do mě nový kluk zezadu vrazí a málem mě shodí ze schodů. Potřesu nevěřičně hlavou, projdu dveřmi a přemýšlím, co bych asi musel být zač, abych měl šanci s ní chodit.

GEORGIA, 8:40

Ať už to byl kdokoli, myslím, že jsme se právě líbali očima.

„Co to má, sakra, být, Georgio?“ ptá se Mia a vchází do mé osobní zóny. „Nebo sis myslela, že si ničeho nevšimnu?“

Mia Davisová je vrchní roztleskávačka a bere svoji funkci opravdu vážně. Právě teď mi zabodává oči jako dýky přímo do hlubin mé duše. Ale čeho přesně si měla všimnout? Toho, že jako uhranutá zírám do očí kluka, který ani není v týmu. Možná. Prohlížím si sebe samu a hledám nějakou chybu: bílý, roztleskávačský úbor s červenými pruhy, bílé podkolenky, bílé kecky s červenými tkaničkami. Můj vzhled to rozhodně není, jsem v naprostém cajku.

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš,“ říkám a shrnuju si vlasy za ucho. A sakra. Měly jsme mít vlasy do copu z temene hlavy a v něm...

Mia dokončí moji myšlenku: „Červenou mašli! Červenou mašli! ČERVENÁ MAŠLE!“

Nedokážu si pomoci, ale musím se smát. Mia kroutí v naprostém nepochopení hlavou. „To není žádná sranda, Georgio Lynn.“

No těbůh. Použila i moje prostřední jméno, takže jde do tuhého. Nastal čas uchýlit se k taktice, kterou umím ze všeho nejlíp: vylhat se z průšvihů.

„Mio, tu mašli jsem si včera večer vážně připravila, ale pak... vím, že tomu nebudeš věřit –“

„A už je to tady zase,“ přeruší mě Mia.

„A pak jsem se vzbudila a spatřila ducha. Roztleskávačského ducha! Držel v ruce moji mašli! Úplně jsem ztuhla a na nic jsem se nezmohla. Chtěla jsem mu ji vzít, ale nedokázala jsem se ani pohnout. Věř mi, dala bych za ni život, ale fakt to nešlo.“

Protočila oči. „I když to dělám vážně nerada, Georgí, musím ti udělit důtku.“

V našem oddíle roztleskávaček máme zavedený systém důtek. Když spácháme nějaký prohřešek – třeba přijdeme pozdě na nácvik, nebo zapomeneme nějakou pitomou stuhu do vlasů – dostaneme důtku. A když se jich nasčítá ten správný počet, sedíme místo vystoupení při zápasech nebo jiných akcích na lavičce.

„Fajn,“ vzdávám se a Mia si vše poznamená na svoje psací desky. Jedna navíc už mě nemůže rozházet. Stejně jedu na rekord. Jsem král LeBron James všech důtek.

Kolem se protáhne prvňák s rybářskou sítí přes hlavu. „Promiň,“ omlouvá se s očima navrch hlavy, jako bych mohla zničit celou jeho kariéru na Hillcrestu. Roztleskávačky se tu ovšem těší velké vážnosti. Takže technicky vzato *bych* ho zničit mohla. Jenže se snažím využívat svou moc jen v dobrém.

„Nic se neděje,“ uklidňuju ho a usměju se na něj. Vypadá, že se mu ulevilo, a mizí v davu. Trávník je hotové šílenství. Doslova vře studentstvem.

Hillcrestská střední je domovem stovek studentů a tisíců tradic. Tahle škola byla zbudovaná z levných cihel a nesmyslných rituálů. Jednou z těch posvátných – a nikdy nezpochybňovaných – tradic je i ulička hanby: verze pro rybáře. Každý první školní den nového roku si studenti posledního ročníku navléknou maskáče a vezmou si rybářské pruty a sítě a chytají „rybí muže“, což jsou prváci, pro které je to první den na Hillcrestu.

Kolem teď musí pobíhat dobrá padesátka kluků, takže celý trávník před školou vypadá jako sportovní oddělení ve Walmartu. Letos se opravdu překonali a přivlekli i několik kánoí. Čtvrtáci prostě nikdy nepromarní šanci oslavit svou nadvládu nad ostatními a blíží se svobodu. Je to celé hlučné, divoké, páchne to žížalami a tělovými deodoranty značky Axe.

I proto jsou na trávníku roztleskávačky. Seřadíme se podél chodníku uprostřed a tváříme se mile na přicházející prvňáky, opravdu mile, protože jinak by se rozutekli zpátky k autobusu a už se nikdy nevrátili. Usmějeme se na ně, řekneme jim ahoj a zamáváme na ta vyděšená děcka svými bambulemi. To je od nás milé, ne? Jsme jako Michelle Obamová.

Cítím, jak mi po zádech stéká pot. Úplně taju. Texaské léto trvá dvanáct měsíců a je spalující, nesnesitelné, zničující a nechutně horké. Venku musí být, a to nedramatizuju, nejmíň dva tisíce stupňů.

Mia skončí se zapisováním mého skandálního prohřešku do svého důtkonotesu (který nejspíš svírá v ruce i ve spaní) a ještě jednou se na mě podívá. „No tak, Georgio! Hlavu vzhůru a ÚSMĚV!“

„Ježíš. Asi jsem ti to zapomněla říct,“ začínám zase. „Úsměv jsem si minulý týden rozbila. Byl to hrozný úraz. Rozflákala jsem ho na kousky...“

Mia si založí ruce na prsou. „Taková tragédie.“

„Radši se koukni, tohle je maximum, co ze sebe ještě dostanu.“ Zkroutím rty, vystrčím bradu a zašilhám. „Už je to lepší, ty naše chrabrá vůdkyně?“ ptám se a snažím se ve své grimase ještě chvíli vydržet.

„Vlastně ti to tak sluší mnohem víc než jindy,“ neodpustí si Mia a nasadí úsměv, který jí vyhrál první místo na dallaské dětské královně krásy, ročník 2012. Jako vždy nade mnou láme hůl a vrátí se do řady roztleskávaček. Mě ovšem nemůže urazit. Je to moje nejka, ale taky dokáže být pěkná osina za krkem. Když si ale zrovna nehoní ego jako vrchní roztleskávačka a na nic si nehraje, umí být i milá.

Mia dorazí k jedné z našich juniorek a přejede po ní pohledem. Holka se před ní příkrčí strachy. „Emily, je to vážně tak těžké vzít si obě podkolenky stejné? Myslím to naprosto vážně, protože ti chci upřímně pomoci. Takže mi dovol ti s tou podkolenkovou záležitostí pomoci.“

Musím přiznat, že Mia to se svojí snahou mít všechno pod kontrolou někdy přehání. Ale srdce má na pravém místě... tedy většinou. Vypadá přesně tak, jak by vrchní roztleskávačka vypadat měla: dlouhé blond vlasy, tvář bez jediného pupínku (to vždycky), randí s obráncem celostátního školního výběru, jezdí v kabrioletu (samozřejmě je to mustang), a podkolenky jí *vždycky* ladí.

Pozoruju prváky, jak chvátají po chodníku uprostřed trávníku a snažím se vzpomenout si, jak jsem na jejich místě vypadala před třemi lety já. Vybavuju si, že jsem byla

k smrti vyplašená, připadala jsem si ponížená a více méně jsem si po celou tu dobu přála zemřít. Můj plán spočíval v tom, že sklopím hlavu, co nejdříve proběhnu po chodníku a zavřu se na záchodě, kde se vybrečím.

A teď něco šokujícího – na základce, na druhém stupni – jsem rozhodně nebyla v pohodě. Nosila jsem rovnátka, milovala koně a v sedmé třídě jsem začala menstruovat přímo na školním plese. Téma večera bylo „moře“ a já si vybrala to Rudé.

Střední jsem brala jako nový začátek. Byla jsem pevně odhodlaná změnit na Hillcrestu svoji image. Při mém chvatném úprku uličkou hanby se mi téměř podařilo dostat se nepozorovaně až ke schodům vedoucím k velkým červeným dveřím hlavního vchodu. Jenže přesně v tom okamžiku upoutala moji pozornost vrchní roztleskávačka. Byla to bezkonkurenčně ta nejvíce cool holka, jakou jsem kdy viděla. Zůstala jsem na místě jako přikovaná. Všimla jsem si na ní hned dvou věcí: dokonalé kůže a krátkého sestřihu vlasů ve stylu pixie.

Nejenže se na mě podívala, ona se na mě dokonce usmála. Čas se zastavil. Ptáci začali zpívat. Pripadala jsem si jako někdo mimořádný. Tak vyvolený, že jsem se o týden později pokusila dopřát svým vlasům stejné pixie. Chcete vědět, jak to dopadlo?

Na tom však pramálo záleželo, protože v tom okamžiku jsem se rozhodla, co je mým jediným posláním na střední: stát se oblíbenou roztleskávačkou.

A tak jsem tady: vaše oblíbená roztleskávačka. Upřímně řečeno, jsem si to celé představovala trochu jinak.

Do hlavy mě uhodí bambule. Podívám se a spatřím Lauren. Nevypadá dobře.

„Georgio, asi vyhodím ty sušenky, co jsem měla ráno,“ pronese s vytřeštěnýma očima. Drží se za břicho. Takže si *někdo* včera večer vyšel se svým klukem a dneska má pořádnou kocovinu.

Ráno na mě čekala smršť pozdních nočních textovek. Lauren byla kdesi v baru a jezdila tam – a teď si nedělám srandu – na mechanickém býkovi. Vůbec jsem netušila, že v Addisonu něco takového mají, ale jsme v Texasu, takže je to dost možná povinné.

Lauren Vargasová je vysoká a krásná. Má dlouhé, vlnité, černé vlasy a je to zázračné dítě celého roztleskávačského světa. Už jenom proto, že je absurdně chytrá. Děláme si z ní legraci, že vypadá jako mladá Salma Hayek s mozkiem Jefa Bezose. Jsme nejlepší kamarádky už od školky. Lo zná všechna moje tajemství a já zase ta její (to pro případ, že by ta moje chtěla profláknout).

S Mattem jsou už dva roky. Jsou totálně zamilovaní a totálně k pomilování. Což je pro změnu totálně *nechutné*. Matt je těžkej paříč, což znamená, že Lauren paří s ním. Je kapitán fotbalovýho týmu (toho evropskýho fotbalu, ne toho našeho), hlavu si nechal oholit jako ta jejich modla David Beckham.

Udělala jsem si selfie s Lauren na pozadí, kde se tváří jako umírající pes. Když fotku postnu, napočítám pětadvacet nových sledujících. A nešťastní prvňáci stále krouží kolem.

„Mio!“ vzlykne Lauren. „Musím pryč.“

Mia ihned přispěchá, aby vše prošetřila. Každýmu druhému by pěkně zvedla mandle, ale tohle je Lauren – tajná zbraň našeho družstva, holka, která má v malíčku ty nejúchylnější triky a finty. Bez ní nemá Mia šanci, že by nás

protlačila na národní mistrovství roztleskávaček. Lauren je její ninja.

Mia ji přiloží ruku na čelo, aby si zjistila teplotu. „Myslíš, že se složíš?“

„Vypadá to tak,“ mumlá Lauren.

Mia si založí ruku v bok. „Nebyli jste s Mattem včera pařit?“

Rychle se mezi ně vmísím. „Myslím, že to rande měla nejspíš s mechanickým býkem!“

Lauren po mně hodí smrtícím pohledem. „To mělo být tajemství!“

Do *prdele*. Já a tajemství, to je problém. Co na to můžu říct? Jsem nespolehlivá roztleskávačka.

„Už jenom deset minut,“ říká Mia. „To zvládneš.“

Jakmile se Mia ztratí v davu, Lauren se posadí na suchý, zažloutlý trávník. Hodím jí do klína bambule. „Omlouvám se. Ale to ten mechanický býk. Úplně mě dostal.“

Lauren je téměř dokonalá, až na jednu drobnou chybu: neumí se sama za sebe postavit. Zejména pokud jde o královnu Miu. Lo by nevrátila jídlo v restauraci, i kdyby v něm našla milion vlasů. Všechno by snědla, a ještě by se přitom usmívala.

Z davu se vynoří velký, tancující hnědý medvěd. To je náš maskot Boomer. Ve žlutohnědé chlupatině vypadá jako medvídek Pú, který do sebe místo medu láduje kyblíky práškového proteinu. Přátelsky mává ocasem Lauren před obličejem „Nestrkej mi zadek do ksichtu, Boomere! A dej si ten kožich do čistírny.“

„Kelly!“ Mia přejde k medvědovi. „Za chvíli zvoní – zmiz z Boomera. Páni, tady to smrdí jako u kluků v šatně. Do pátku si to nech vyčistit.“

Boomer sevře Miu v medvědím objetí a opravdu se mu podaří přitisknout si ji až ke svému páchnoucímu kožichu. Po několika pokusech se Mie podaří osvobodit a medvěda hravým gestem odstrčí. Boomer ukáže Mie prostředníček, ale na rukavici jen se čtyřmi prsty to působí dost směšně. Všechny vybuchneme smíchem a Mia předstírá dotčení.

Kelly je bez debat nejlepší maskot, co jsme kdy měli. Už od prváku byla třídní klaun. Jen si zkuste zachovat vážnou tvář, když předvádí ty své ujeté tance nebo naprosto věrně napodobuje učitele. To prostě nejde. Jsem přesvědčená, že Kelly to jednou dotáhne až do *Saturday Night Live*.

Mia, Lauren a Kelly jsou moje nejlepší kámošky. Už jsme toho spolu zažily opravdu hodně. Od šestky na základce jsme prakticky neoddělitelné – nepočítám tedy ty tři měsíce na druhém stupni, když se Mia líbala s Laureniným klukem. To bylo hodně velký drama.

Mávám bambulemi na pozdrav všem, kteří procházejí kolem. Mám ve škole spoustu přátel: děcka v divadelním kroužku, sportovce, aktivisty, hráče, skejťáky, kamarádím i s holkama, který vyhazují do vzduchu prapory, když vystupuje školní kapela. Po svých zkušenostech na druhém stupni dobře vím, jaké to je být outsider. Takže se kamarádím s každým. Jsem roztleskávačka a fandím úplně všem.

Dav na trávníku řídne. Všichni pospíchají, aby stihli zvonění. Kelly nás doběhne – už ze sebe stáhla medvědí kožich a má zase stejnokroj roztleskávačky. Z nějakýho idiotskýho důvodu se i ona musí při nástupu do školy oblíct stejně jako my.

Nešťastně si popotahuje sukni. „Proč na sobě musím mít tohle polyesterový peklo?“

Směju se.

„Protože je to tradice,“ zpraží ji Mia z výšin své autority. „A ty to víš, Kelly, četla jsi přece manuál a stanovy roz-tleskávaček na Hillcrestu.“

„Čtu si je každé večer před spaním,“ ujistí ji Kelly a zdra-ví se s kapitánem týmu.

Moje nejméně oblíbené tradice jsou: nošení kostýmu roz-tleskávaček na první den školy včetně agresivně řasené suk-ně (je krátká, ale dost dlouhá, aby nepohoršovala), a topu bez rukávů s vyšitým nápisem HILLCREST přes celá prsa. Máme celkem pět verzí, různých vzorů ve školních barvách: černé, stříbrné a té nejzářivější rudé, jakou jste kdy viděli. Všechny do jednoho děsivě koušou a dřou. A na visačce s pokyny stojí: *Perte v pračce, pouze ve studené vodě. Sušte mlácením o kámen tak dlouho, až ho rozbijete.* Bez legrace.

„Děvčata!“ ječí Mia do megafonu. „Rychle do tříd!“

Konečně do klimatizace.

PONY, 8:51

Po deseti minutách zmateného bloudění konečně najdu svou skříňku. Tahle škola je gigantická. Čtyři hlavní samo-statné chodby – vypadají na chlup stejně – a spousta spleti-tých menších chodeb, které vedou do nikam. Moje poslední škola, asi dvě stě kiláků odsud byla sotva poloviční.

Zadám kombinaci zámku, ten se odemkne a já se – dnes ráno poprvé – pořádně nadechnu. Z batohu si vytáhnu všechny desky, pak rozvrh a telefon.

Snažím se soustředit na plánek školy, když v tom do mě divoce napálí jeden z kluků – nejspíš musel utíkat. Jeho tělo

do mě udeří, jako bych vrazil do zdi, ale udržím se na nohou. Telefon mi vyletí z ruky a klouže po podlaze, kde se zastaví o koš na odpadky.

Místo aby utekl, kluk sbírá telefon, otre ho o džíny a vrátí se ke mně. Než odběhne, podá mi ho a řekne: „Sorry, chlape.“

Chlape.

Když jsem vyrůstal, chtěl jsem si hrát s ostatními kluky na hromadě kamení, být přitom stejně špinavý jako oni, sbírat baseballové kartičky. Nesnášel jsem šaty a odmítal jsem je nosit. Z holek jsem byl nervózní. Říkali mi „tomboy“, něco jako klukanda, a mně se to vlastně líbilo. Předstíral jsem, že se jmenuju Tom Boy.

Dospělí mě za chlapce považovali docela často. I to se mi líbilo, mámě už méně. Hrozně ji to zahanbovalo. „Ale ona je přece holčička,“ říkala pokaždé. Když jsem byl ale sám, nikoho jsem neopravoval. Prostě jsem je nechal při tom.

Pak se přiiřítla puberta, a můj svět se začal hroutit. Věděl jsem, že jsem kluk, ale víc a víc jsem se měnil v dívku. Moje prsa, tvář i hlas. Moje tělo se proti mně bouřilo a vyvíjelo se bez mého souhlasu. Nerozuměl jsem svým pocitům a nenacházel jsem ani slova, kterými bych je mohl popsat. A nedokázal jsem v sobě posbírat ani odvalu si s někým promluvit. Dokonce ani se sestrou.

Teď rychlý posun vpřed. Je léto roku 2015 a po prázdninách jsem měl nastoupit do osmičky. Každým dnem jsem propadal hlubším a hlubším depresím. Každý den jsem se cítil víc nesvůj. Snažil jsem se být holka a dělal jsem holčičí věci. Jen jsem se při nich nikdy necítil dobře. Připadal jsem si jako bych to všechno jenom předstíral. Nebo hrál.

To všechno se změnilo v den, kdy vyšlo nové číslo *Vanity Fair* a představilo světu Caitlyn Jennerovou. Caitlyn, ještě jako William Bruce Jenner, byla olympijská vítězka v desetiboji a televizní celebrita. Oženila se s Kris Kardashianovou a po rozvodu oznámila, že je transgender. Její veřejné přiznání a přeměna z muže na ženu mi změnila život. O transgender lidech jsem už slyšel (tedy dost zběžně, protože Texas je v tomto ohledu hodně pozadu), ale o tom, co to znamená, jsem neměl nijak přesnou představu.

Onoho večera rodiče u večeře nemluvili o ničem jiném než o Caitlyn. Přišlo jim naprosto nepochopitelné, že by se slavný olympionik, zpodobnění samotné definice *mužnosti*, mohl jen tak „proměnit“ v ženu. „Vždyť byl sakra i na krabicích s müsli!“ rozčiloval se táta.

Moje sestra, sotva o dva roky starší než já, ale už děsně stará, se vážně vytočila a snažila se jim vysvětlit, jak to je se zájmeny – pořád o Caitlyn mluvili jako o *něm* –, ale neuspěla. Nakonec se samou frustrací naštvála natolik, že zmizela do svého pokoje. Představa měnícího se genderu prostě nenacházela ve starosvětských mozcích našich rodičů úrodnou půdu. Z jejich pohledu to jednoduše nedávalo žádný smysl.

Mně ovšem ano. Naprosto dokonale. Po večeři jsem také odběhl do svého pokoje a vyhledal si na internetu články a blogy s tématy transgenderu, až jsem dospěl na konec. Všechno mi to zapadlo. Po tolika letech naprostého zmatku jsem konečně chápal, proč jsem sám v sobě tak nesvůj. Jsem transgender. Můžu se ale proměnit, už jsem v tom nebyl sám. Bylo to tak neuvěřitelně vzrušující a dráždivé, až mě z toho mrazilo.

Možná jsem to kdesi hluboko uvnitř celou dobu věděl, jen jsem o tom nebyl připravený vážně přemýšlet, dokud

mi Caitlyn neotevřela oči. Samozřejmě že není dokonalou ikonou trans světa – pořád ji vidím v její červené trumповské kšiltovce *Udělejme Ameriku opět velkou* –, ale její sláva a odvaha vyjít jako ostře sledovaná známá osobnost s pravdou na světlo zvýšila povědomí veřejnosti o translidech a otevřela cestu k jejich dalšímu zviditelnění.

Když přijde na moje pocity, jsem hodně pomalá loď. Nosil jsem v sobě své tajemství ještě dva roky, než jsem posbíral odvahu přiznat se alespoň rodičům a přátelům. Dva týdny po začátku druháku na střední jsem svoji proměnu oznámil krátkým e-mailem, který jsem celý měsíc soustavně přepisoval. Nebylo to zrovna jako odhalení hodné *Vanity Fair*, ale z mého pohledu to bylo velké.

Když jsem dal konečně odeslat, dostal jsem děsivý záchvat panického strachu. Připadal jsem si tak obnažený a zranitelný, bez nejmenší možnosti kontroly nad tím, co si o mně budou ostatní myslet. Zachumlal jsem se v posteli do deky a snažil si pročistit hlavu.

Jako první odpověděla moje sestra. Napsala mi moc sladkou textovku: OMG! JSI MŮJ HRDINA. MILUJU TĚ, BRÁCHO.

Brácho.

Když za mnou ještě ten večer přišli rodiče do pokoje, jejich přivítání už tak vřelé nebylo. Máma se posadila na kraj postele a záda měla strnulá jako pravítka. „Jak dlouho už to v sobě cítíš?“ zeptala se.

„Celý život,“ odpověděl jsem. Hlavu jsem držel sklopenou a snažil jsem se vyhnout očnímu kontaktu s tátou, který přecházel sem a tam po pokoji.

„Stalo se ti něco, když jsi byla malá?“

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Co když si to později rozmyslíš, zlato?“ zeptala se máma.

„Nerozmyslím.“

Pak se táta zasmál a z toho příšerného a jedovatého smíchu se mi ještě teď, když si na něj vzpomenu, dělá špatně. Chtělo se mi říct víc – tak jako se mi chce vždycky. Jenže když přijde na vysvětlování sebe sama, pokaždé se do toho děsivě zamotám.

Můj instinkt mě ale nezklamal: bylo lepší rozeslat zprávu e-mailem a dát rodičům trochu času, aby moji proměnu stačili vstřebat: nové jméno, zájmena i záchod – aniž bych u toho byl. Kdybych jim tohle vysypal osobně, nevím, jestli bych jejich prvotní reakci vůbec zvládl. Když odcházeli, objali jsme se.

Vůbec si nepamatuju, že bych té noci usnul. Převaloval jsem se v posteli z místa na místo a litoval jsem, že jsem ten e-mail vůbec posílal, a představoval jsem si, jak se mi teď asi všichni kamarádi smějí. Jak si volají a zase se smějí. Jak přeposílají můj e-mail celé škole a pak se mi už smějí úplně všichni. Bylo to strašné.

Odpadl jsem až někdy kolem páté ráno, a když jsem se probudil, čekalo na mě dobrých deset e-mailů se spoustou srdíčkových emoji. Přátelé i vzdálenější rodina začali volat a do schránky (ještě na mé staré škole) dorazilo dokonce několik karet s blahopřáním. Z odezvy, jíž se mi dostalo, jsem byl v šoku; nikdy bych si nepomyslel, že mi přijde tolik podpory a lásky. Hned bylo všechno snazší. Připadalo mi, že mě mají všichni kolem rádi a je jim úplně jedno, co jsem.

A nyní časosběrné záběry s rychle probíhající proměnou – vyhazuju staré holčičí šaty a kupuju nové. Nové ponožky, nové spodní prádlo. Tuny kliků. Návštěva u doktora. Seznamuju se s novými přáteli v Centru pro LGBTQIA

komunitu. A další kliky. Začínám brát léky blokující pubertu, které budu užívat, dokud nebudu dost starý, abych mohl přejít na testosteron. A znovu kliky.

A nyní můj nejoblíbenější záběr: sedím u starosvětského holiče a nechávám si dělat svůj první klukovský sestřih.

Celý svůj život před tímto dnem jsem nosil vlasy po ramena a vždycky jsem je měl svázané do culíku. Kluci se bavili tím, že mi z něj strhávali gumičku. Já je pak honil a držel si vlasy rukou. Nesnesl bych, aby mi visely jen tak na volno. Bylo to moc holčičí.

K holiči mě odvezla sestra a rychle se s ním spřátelila. Jmenoval se Michael a mluvil prakticky jenom rusky. Neměl jsem tušení, co po něm vlastně chtít, takže mu všechny pokyny dávala ona: postupně ubírat až na kůži a na pěšinku. Vzal si elektrický strojek a pustil se do práce.

Zatímco stříhal, sestra psala do Google překladače různé věty a následně mu přehrávala jejich ruský překlad. Michael si je poslechl a pak se smál, až se za břicho popadal. A já pořád neměl páru, co mu to vlastně říká.

O dvacet minut později se mnou Michael otočil holičské křeslo a ukázal mi hotový produkt. Nevěřil jsem vlastním očím, jenom mi poklesla brada.

Poprvé v životě jsem se na sebe díval do zrcadla a viděl jsem kluka.

Už už jsem chtěl vyskočit a ukázat své nové já celému světu, ale sestra mi položila ruku na rameno a zatlačila mě zpátky do křesla.

„Můžete ho ještě oholit?“ zeptala se Michaela. „Pěnou a břitvou?“

„To není nutné,“ namítl jsem. Žádné vousy jsem přece na tváři neměl.

„Není nutné, není nutné, žádná vousy, nepotřebovat holiť,“ namítl Michael.

Sestra ale trvala na svém a vyfukala něco do svého mobilu a pak Michaelovi přehrála ruský překlad. Zasmál se a začal míchat pěnu.

Sklopil křeslo tak, že jsem se ocitl v téměř horizontální poloze a rozetřel mi na obličej horkou pěnu. Pak si nabrousil břitvu a položil mi na rameno úhledně složenou bílou osušku. Nervózně jsem sevřel opěradla křesla, ale jeho ruka byla pevná a přesná. Plynulým pohybem přejížděl ostřím po mé tváři a shrnoval nanesenou pěnu, kterou pak pečlivě nacvičeným otočením zápěstí otíral do připraveného ručníku. Byl neuvěřitelně metodický a každický pohyb měl dokonale vypilovaný. Jistě už oholil milion mužů a nyní tedy holil i moje (neexistující) vousy. Svým způsobem to bylo jako zasvěcující rituál.

Když skončil, vetřel mi do tváří a na bradu chladící olejíček. Máta v něm mě pálila do nosu a připadala mi osvěžující, jako bych skočil do ledové vody. Zvedl opěradlo křesla, sundal ze mě přehoz a vítězoslavně zatroubil: „Pamparadá! Zbrusu nový muž! Ne. Zbrusu nový kluk!“

Vzpomínám na Michaela a strkám si telefon do kapsy, abych se vydal na svou první hodinu. Je to přesně tak, jak říkal. Zbrusu nový kluk.

GEORGIA, 8:58

Mířím na první hodinu – až zázračně včas –, když v tom mě zezadu obejmou kolem pasu svalnaté paže a zastaví mě pár centimetrů přede dveřmi. Podívám se na zápěstí útočníka a vidím rolexky.

Jake Carter.

Má kliku, zrovna jsem se chystala seknout za sebe loktem. Ale to pořád ještě můžu.

„Nazdar, Georgí,“ vítá mě a pouští. Otáčím se a na tváři mám velký, přitroublý úsměv. Chtěla bych zuřit, ale na to je moc krásný. To ten jeho ostře řezaný obličej. A zakroucené řasy. A široká ramena. Takhle bych mohla pokračovat do nekonečna. Jake je jako slunce: neměli byste na něj civět příliš dlouho.

Když přijde na klišé stran quarterbacků školního týmu průměrné texaské střední, u Jakea Cartera si můžete zaškrtnout všechny kolonky. Mistr paříč. Dokonalé vlasy a zuby. Z absurdně bohaté rodiny. Vypadá jako mladý Chadwick Boseman. Navíc má naprosto symetrický obličej, což je důležitější, než si myslíte.

Nebyl by problém dát to s Jakem dohromady, ale jisté komplikace tu jsou. Slíbila jsem si, že v posledním ročníku nebudu s nikým chodit. Ne po tom, co se stalo letos v létě. Můj tehdejší kluk Anthony byl kapitán školního týmu (bez mučení přiznávám, že mám pro fotbalisty slabost¹). Jen nevím, jestli teď Jake neporušuje nějaký kodex fotbalového bratrstva.

„Co s tebou včera bylo?“ ptá se našťavaně. „Neodpověděla jsi mi na textovku.“

¹ Je míněn americký fotbal, nikoli evropský. Pozn. překl.

„Jo, jasně... promiň, můj pes... včera porodil... kořata. Vůbec jsme nevěděli, že je chuděra březí, a pak z ní vypadlo, no, dobrých třicet kořat. Zítra to bude všude v novinách!“

„Ty máš psa?“

„Teď jo,“ slyším se. „A k tomu i kořata. Takže na mě čeká docela rušnej rok, když o tom tak přemýšlím.“

Přizvedne jedno obočí a dává najevo, že se mu moje výmluva ani trochu nelíbí. „Georgio, ty a já. To je přeci jasná věc. Dej mi šanci.“

Měla bych říct ne a rychle to ukončit. To by bylo slušné a zdvořilé.

Místo toho říkám: „Správně se říká *přece*,“ a projdu do třídy.

Očividně nejsem zrovna slušná, ani zdvořilá.

Jake za mnou křičí: „To je hodně nejednoznačná odpověď, Georgio!“

Do třídy jsem přišla o minutu pozdě – k čertu s tebou, Jakeu Cartere – zamírím do lavice vzadu. Paní Lunsfordová zrovna kontroluje docházku: Jenny Fitzgeraldová, Soo Parková, Orion Thompson. Všechny je znám. Dívám se kolem a prohlížím si známé tváře. Vyrůstali jsme spolu a všichni mi budou po maturitě chybět. Ráno bylo příliš chaotické, konečně mi všechno dochází – tímhle ročníkem končí jedna velká kapitola mého života.

Celé léto jsem strávila tím, že jsem se tohoto dne děsila. Po tom, co se přihodilo s Anthonym, už jsem se necítila ve své kůži. Ale tohle je poslední rok školy a já si ho chci užít. Když dokážu nerandit, mohlo by to vyjít.

Dveře do třídy se otevřou a dovnitř vchází neznámá tvář. Podává paní Lunsfordové proužek papíru. Moment. To je přece on. Ten kluk zvenku. Naše oči už byly na první metě.

Paní Lunsfordová zvedne oči z papíru. „Tak se doopravdy jmenuješ, chlapče?“

„Ano,“ odpoví a ignoruje okolní smích.

„Třído. Pozdravte svého nového spolužáka. Je to Pony!“

„Pony?“

Přivítáme ho několika mlasknutími a ržáním. Na to, že se ocitá v úplně nové třídě plné neznámých lidí, je překvapivě v pohodě. Já bych byla uzlíček nervů.

„Pony,“ vyzývá učitelka kluka. „Řekni třídě něco o sobě.“

A nic. Stojí tam jako přimrazený. „Chlapče?“ ptá se paní Lunsfordová měkce.

„Promiňte,“ řekne nakonec a třída se nervózně směje. „Vlastně nemám moc co říct.“

„Vážně ne?“ podiví se paní Lunsfordová.

„Přecházím z Midlandské střední. V létě jsme se přistěhovali sem do Addisonu.“

Mám štěstí, že si ho můžu prohlédnout hezky zblízka. Je štíhlý, středně vysoký, na sobě má černou košili s krátkými rukávy zapnutou až ke krku, na nohách zářivě modré vanšky. Čerstvě zastřižené a vystajlované černé vlasy. Je tak nějak hebce roztomilý, jako mladý Leo DiCaprio. Myslím tím tu jeho dětskou tvářičku ještě předtím, než se potopil *Titanic*.

Paní Lunsfordová tleskne. „Vítej na Hillcrestske střední, Pony. Sedni si dozadu vedle naší roztleskávačky. A neboj se, nekouše.“

„To mu ale nemůžu slíbit,“ ohradím se a celá třída se směje.

PONY, 9:07

Kráčím dozadu ke své lavici a cítím, jak na mě všichni civí. Prohlížejí si mě. Měří. Snažím se připomenout si, že jsem tu poprvé: dívají se, protože jsem nový, ne proto, že jsem transgender. To přece nevědí.

Sedám si a přemýšlím, co jsem řekl před třídou. Taková blbost. Učitelka zahájí hodinu a já pomalu vnímám, jak se pozornost třídy přesouvá jinam. Uvolním ramena a potají píšu zprávu sestře: *Zatím hladká plavba.*

Dám „odeslat“ a hned vzápětí přichází odpověď: **NEPO-SER TO, BRÁCHO!**

Ségra nakládá se slovy po svém. Nesouhlasí s tím, co dělám, ale ví, že je to to, co chci.

Otočím hlavu a přistihnu roztleskávačku, jak si mě prohlíží. Není to jen tak ledasjaká roztleskávačka, ale Roztleskávačka s velkým „R“. Narovná se, nezapomenu srovnat ramena, vypnout prsa. Nejspíš jsem se trochu přefoukl. Je příliš hezká, aby se na mě jen tak dívala. *Nebo snad poznala, že jsem trans?* Hraju to cool a okamžitě se odvrátím.

Na konci hodiny zvedá roztleskávačka ruku. Zatímco čeká na vyzvání, pokradmu se na ni podívám. Má hnědé

vlasý po ramena, perfektně rovné. I tvář je perfektní. Úsměv, perfektní. Oči, pihy, uši, všechno perfektní.

„Paní Lunsfordová,“ spustí nakonec bez vyzvání. „Jen bych chtěla říct, že dnes večer mám dobrovolnou službu v útulku pro bezdomovce, takže nestihnu udělat domácí úkol.“

Třída se zasměje, a než stačí paní Lunsfordová odpovědět, zvoní.

Všichni se vyhnou ze třídy, aniž by se na mě podívali, nový kluk už nikoho nezajímá. Připojím se k proudu přecpané chodby a ztrácím se v davu. Jsem neviditelný, jako duch, který ve škole straší. Nemám žádnou minulost, jen budoucnost. O tomhle jsem tak dlouho snil. Dneškem začíná můj zbrusu nový život.

Najdu klučičí záchody, zhluboka se nadechnu a zatlačím na dveře.

Když jste transgender, záchody mohou být nepříjemné.

Dívám se do země, projdu kolem pisoárů a cítím okamžitou úlevu, když zjistím, že jediná kabinka je prázdná. Pisoáry nejsou zrovna moje oblíbené zařízení. Vlastně je vůbec nemůžu použít. Když jsou všechny kabiny obsazené, rozpačitě čekám a doufám, že si mě nikdo nevšimne.

Dnes je to bez čekání. Můj šťastný den.

Když si myju ruce (což je něco, co zdaleka nedělají všichni kluci), slyším za sebou hluboký hlas. „Co tady děláš?“

Podívám se do zrcadla a vidím velkýho kluka ve fotbalovém dresu. Naše pohledy se v odraze zrcadla střetnou. Vypnu vodu, otáčím se a srovnám ramena.

„To samý, co ty,“ říkám.

Nakročí blíž. „To ale nejsou tvoje záchody.“

Někdy, když jste transgender, záchody mohou být i nebezpečné.

V mé staré škole jsem chodil na záchody přes ulici do McDonald's. V Texasu mohou transsexuálové legálně používat toalety podle svého genderu – na Midlandské to ale bylo pro všechny snazší, když jsem se tam raději nemotal. Byl jsem první a jediný transsexuál v historii školy. A být takhle jiný vyvolává spoustu tlaku.

Poté, co jsem rozeslal svůj e-mail, ve kterém jsem provedl coming out a oznámil svoji tranzici, zvěst o mojí přeměně se rychle roznesla po škole. Téměř všichni se k ní stavěli pozitivně a fandili mi. Lidé se mě ptali na věci, které mi přišly příliš osobní, a pořád si pletli moje jméno i zájmena (říkali *ona* místo *on*). Byl jsem z toho nešťastný a dotčený, ale snažil jsem se být trpělivý. Bylo to velké přizpůsobení z jejich strany a takové věci potřebují čas.

Došlo i k nějaké šikaně. Což nebylo překvapující – žijeme přece v Texasu. Lidé říkali ošklivé věci a přišel jsem o pár kamarádů, ale snažil jsem se nedělat si z toho těžkou hlavu.

Většina přátel mě naopak podporovala, možná až příliš. Stal se ze mě něco jako transmaskot. Takhle mě například představovali: „Tohle je Pony. Je trans!“ A takhle o mně mluvili: „Tamten transkluk“ nebo: „Ach, ten trans?“. Moje transsexualita se stala i mým základním definičním prvkem. A já chtěl jen splynout s davem.

Loni jsem četl článek tom, že se transgenderová lidé v práci dělají neviditelnými, aby se tak vyhnuli diskriminaci. Být *neviditelný* pro mě v tomto případě znamená vystupovat

jako gender, za nějž jsem veřejností považován, a skrývat svoji tranzici.

Po roce neustálé pozornosti jsem zatoužil zmizet z radaru a být obyčejný, průměrný, třeba i trochu nudný kluk.

Udělat se neviditelným mi přišlo jako perfektní řešení a netrvalo dlouho a moje přání se mi vyplnilo. Poslední den školy položil táta při večeři na stůl rozkaz, kterým ho armáda zase převelela. *Táta ex machina!*

V armádě slouží celý život, takže stěhování pro mě není nic nového. Normálně jsem z nových začátku nebyl nikdy odvázaný, ale tentokrát už jsem si balil měsíc dopředu. Byl jsem připravený. Tohle byla moje šance stát se v nové škole neviditelným a žít si svůj vysněný život. Zbrusu nový kluk.

Jenže je po všem. První den, první cesta na záchod a už mě proflákne tohle fotbalový jelito. To bylo rychlý. Otočím se, podívám se na něj a tvářím se jako Robert De Niro (ne Robert De Niro z *Fotr je lotr* ale Rober De Niro z *Taxikáře*). Dívám se mu přímo do očí a snažím se mluvit co nejhlubším hlasem. „Myslíš, že mě odsud vyhodíš?“

„Klid, kámo. Prváci chodí na záchody v křídle C u tělocvičny. Místní tradice.“

Díky bohu. Myslí si, že jsem z prváku. Uvolním se a ustoupím o krok.

„Chodím do čtvrtáku. Jen jsem tu nový,“ řeknu a opřu se o umývadlo, abych ukázal, jak jsem cool.

„Do prdele. Sorry. Moje chyba. Vypadáš mladší.“

„Jo, pořád čekám na pubertu.“